

Sygn. akt II AKa 14/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2022r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Małgorzata Janicz (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SA – Zbigniew Kapiński

SA – Ewa Jethon

SA – Anna Kalbarczyk

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale oskarżyciela posiłkowego K. R. (1) oraz Prokuratora Aleksandry Sroczyńskiej

po rozpoznaniu w dniach 15 grudnia 2021 r. i 07 kwietnia 2022r.

sprawy P. M., ur. (...) w W., syna P. i A. zd. P.

oskarżonego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§ 1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt.2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k., art. 263§ 2 k.k., art. 190§ 1 k.k., art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 14 października 2020r. sygn. akt V K 190/19

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, iż na mocy art. 77 § 2 k.k. orzeka, że P. M. może skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary, orzeczonej w pkt. X wyroku, po odbyciu co najmniej 22 (dwudziestu dwóch) lat pozbawienia wolności;*
- 2. w pozostałej części wyrok w stosunku do P. M. utrzymuje w mocy;*
- 3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 14/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt V K 190/19

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońca – adw. N. C., obrońca adw. D. M.
- # oskarżony
- # pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

1.3. ***Granice zaskarżenia***

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
X na korzyść X na niekorzyść	X w całości	
# w części	#	co do winy

X	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego - adw. N. C.:</p> <p>1) w zakresie czynu I -</p> <p>a) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przyjmując, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zeznania pokrzywdzonego K. R. (1), zeznania świadków naocznych (mających w ocenie Sądu największą wartość dowodową dla stwierdzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego) M. B., K. L., M. K. oraz K. K., są w pełni wiarygodne, w zakresie, w jakim opisywali 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

okoliczności faktyczne zdarzenia, a w szczególności w zakresie w jakim wskazywali na zamiar oskarżonego, tj. zamiar zabójstwa K. R. (1), podczas gdy nie mieli wiedzy o rzeczywistych zamiarach oskarżonego (czy był to zamiar zabójstwa, czy też tylko nastraszenia K. R. (1)). Następnie wskazać należy, iż żaden ze świadków nie był w stanie wskazać precyzyjnie w jakim kierunku mierzył oskarżony bronią, czy broń była zablokowana, czy nastąpiło przeładowanie. Nadto, w zeznaniach naocznych świadków (przebywających na tarasie, gdzie doszło do strzału) dostrzega się w zależności od czasu od którego mogli zaobserwować to, co się dzieje jak i miejsce w którym znaleźli się w dniu 07 lipca 2018 roku rozbieżności. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że pokrzywdzony po postrzale od razu wstał z fotela i zaczął biec za oskarżonym, dobiegł do bramy, podczas gdy jedni świadkowie naoczni twierdzą, że po postrzale pokrzywdzony leżał na fotelu, z kolei inni twierdzą, że zszedł ze schodów; jedni twierdzą, że zbliżył się do pokrzywdzonego na odległość może 20 cm, inni, że około 2-3 metrów;	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
<ul style="list-style-type: none"> okoliczności przed zdarzeniem, a mianowicie zazdrość oskarżonego o związek jego byłej partnerki M. B. z pokrzywdzonym K. R. (1), oraz to, że po opuszczeniu aresztu oskarżony pomimo obowiązującego go zakazu dążył do nawiązania kontaktu zarówno z M. B., jak i K. R. (1) miałoby świadczyć o jego zamiarze zabójstwa pokrzywdzonego, podczas gdy oskarżony w związku z zazdrością o M. B. i bezradnością w tej sytuacji chciał jedynie odebrać sobie życie i w tym też celu zakupił amunicję do broni; 	

- zeznania pokrzywdzonego K. R. (2) są w pełni wiarygodne, w szczególności w zakresie uznania, iż pokrzywdzony bał się oskarżonego, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż pokrzywdzony nie mógł się obawiać oskarżonego. Skoro pokrzywdzony przyjeżdżał na interwencję jako funkcjonariusz policji z udziałem oskarżonego, również mu grożąc, a nadto sytuacja, którą zgłaszał obrońca na rozprawie w dniu 29 maja 2020 r., iż po rozprawie w dniu 24 stycznia 2020 r. do pomieszczenia na terenie Sądu, w którym znajdował się oskarżony, przyszedł pokrzywdzony wraz z dwoma funkcjonariuszami Policji i gdy zorientowali się, że w pomieszczeniu jest monitoring, opuścili to pomieszczenie. Okoliczność ta podważa wiarygodność pokrzywdzonego, że obawia się oskarżonego. Zachowanie pokrzywdzonego może świadczyć nie tylko o tym, że nigdy się nie bał i nie boi się oskarżonego, ale również o tym, że sam prowokuje sytuacje konfliktowe z oskarżonym. Następnie w dniu 23 stycznia 2020 r. pokrzywdzony na rozprawie oświadcza: „ iż w czasie wyprowadzania, oskarżony przechodząc na Sali rozpraw patrzył na mnie w sposób cyniczny, agresywny, ironiczny, jak również w tym samym tonie uśmiechał się"- co jest w ocenie obrońcy próbą jedynie pogrążenia oskarżonego. Swoją postawą pokrzywdzony prezentuje mocno agresywny stosunek do oskarżonego, który jest kolejną okolicznością poddającą pod wątpliwość tezy pokrzywdzonego o jego obawach przed oskarżonym;

- oskarżony zakupił amunicję do broni z zamiarem pozbawienia

życia pokrzywdzonego K. R. (1), podczas gdy nie można wykluczyć, iż jedynym zamiarem oskarżonego było popełnienie samobójstwa, o czym świadczy jego stan zdrowia po rozstaniu się z M. B., wyjaśnienia oskarżonego, materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci kart leczenia psychiatrycznego oskarżonego oraz listu samobójczego;

- zeznania K. B. (1) złożone przed Sądem są niewiarygodne, w których świadek m. in. wskazuje, iż oskarżony był załamany i miał myśli samobójcze, a także to, że oskarżony nie mówił, że chce zabić pokrzywdzonego K. R. (1) a wiarygodne są jedynie zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego, w których zeznał, że chce zabić M. B. i pokrzywdzonego, czyli tym zeznaniom, które przemawiają wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy wskazane przez K. B. (1) okoliczności uzasadniają rozbieżności w zeznaniach świadka na różnych etapach sprawy;

- zeznania T. L. mają istotne znaczenie dla stwierdzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego i posiadanego przez niego zamiaru użycia broni wobec pokrzywdzonego, podczas gdy depozycje tego świadka nie mogą być podstawą dla przyjęcia zamiaru zabójstwa przez oskarżonego, a jedynie mogą stanowić potwierdzenie dla okoliczności faktycznych, którym nie zaprzecza nawet oskarżony, a mianowicie, że siedł on w stronę tarasu, gdzie znajdował się pokrzywdzony. Co istotne świadek T. L. nie widział, aby oskarżony niósł

w ręku broń, czy też przygotowywał ją do użycia;

- wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne w zakresie, w jakim wskazuje, że jego zamiar ograniczał się jedynie do nastraszenia pokrzywdzonego, pozostawał w błędzie co do tego, że broń jest nienaładowana (nie wiedział, że w jest nabój w przednim położeniu broni) a broń posiadał w celu popełnienia samobójstwa,

- opinia biegłych psychiatrów jest jasna i pełna, podczas gdy dla jej pełnowartościowości niezbędna jest opinia biegłego neurologa na okoliczność czy oskarżony posiada uszkodzenia układu nerwowego, jeśli tak, to jakiej etiologii-urazowej, toksykologicznej, czy wrodzonej, czy uszkodzenia te mogą wpływać na działania układu nerwowego, jeżeli tak to w jaki sposób-opinia ta jedynie opiera się na konsultacjach neurologa. Ponadto, w opinii brak jest wyjaśnienia dlaczego nie przeprowadzono badań oceny funkcji poznawczych jak np. kolorowy test połączeń i ocena osobowości, jak również opinia ta nie określa w ogóle organicznych dysfunkcji oskarżonego mimo tego, że powinna stanowić podstawę opinii sądowo-psychiatrycznej; W opinii wskazuje się również, iż oskarżonego poddano badaniu EEG - czynności mózgu, nie wskazano jednak w opinii, czy oskarżony został należycie przygotowany do tego rodzaju badania. Wskazuje się, iż do prawidłowego przygotowania do badania:

- przed badaniem pacjent powinien zjeść lekki posiłek, nie powinien być na czczo,

- dzień przed badaniem nie należy oglądać telewizora, grać na komputerze,
- nie należy odstawić leków zapisanych przez lekarza,
- pacjent powinien być zdrowy, bez infekcji,
- należy powiadomić osobę wykonującą badanie o przyjmowanych lekach, witaminach itp.,
- jeśli w okresie pomiędzy skierowaniem na EEG a wykonaniem badania zaszły zmiany w farmakoterapii, należy powiadomić o zaistniałej sytuacji,
- pracownik, przed badaniem zbiera wywiad, należy odpowiadać wyczerpująco,
- badanie EEG opisuje lekarz z odpowiednimi uprawnieniami.

a ponadto między opiniami psychiatrycznymi w sprawie zachodzą poważne rozbieżności, w szczególności, w zakresie, w jakim opiniujący w opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 4 września 2018r. uznali czyn oskarżonego za związany z kumulacją afektu.

- opinia biegłego z zakresu badania broni i amunicji (...) A. M. jest jasna, rzetelna, szczegółowa i nie zawiera sprzeczności, w której twierdzenie, iż pistolet maszynowy model 1961 Skorpion nie posiada bezpiecznika (blokady) jest twierdzeniem sprzecznym, po pierwsze z wyjaśnieniami oskarżonego, który wyjaśnił, iż broń ta posiada blokadę (oskarżony wcisnął blokadę), a co istotne informację na temat specyfikacji przedmiotowej broni można uzyskać

nawet w powszechnie znanych źródłach informacji takich jak internet, czy też choćby od sprzedawcy w sklepach z bronią palną, którą to obrońca uzyskał. Z informacji tych uzyskano odpowiedź, iż przedmiotowa broń posiada bezpiecznik, co jest sprzeczne z opinią biegłego, a tym samym stwarza wątpliwość co do jej pełnej wiarygodności;

- próba pojednania oskarżonego z pokrzywdzonym oraz przeproszenie i wyrażenie skruchy mają jedynie charakter deklaracyjny na potrzeby korzystnego wyroku, a nie szczerze oświadczenia, podczas gdy brak było podstaw do kwestionowania składanych przez oskarżonego oświadczeń w tym zakresie.

b) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa oraz innego zespołu biegłych psychiatrów i psychologa na okoliczność, czy oskarżony posiada uszkodzenia układu nerwowego, jeśli tak, to jakiej etiologii-urazowej, toksykologicznej, czy wrodzonej, czy uszkodzenia te mogą wpływać na działania układu nerwowego i w jaki sposób oraz oddalenie wniosku o powołanie innych biegłych psychiatrów, albowiem dotychczasowa opinia jest niepełna, nie wskazuje ona dlaczego nie przeprowadzono badań oceny funkcji poznawczych jak np. kolorowy test połączeń i oceny osobowości, brak jest w niej oparcia o opinię neurologa. Nie uwzględnia ona organicznych dysfunkcji oskarżonego, która powinna być podstawą opinii.

c) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu błędnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu jako czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. iż art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionego w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy z poczynionych ustaleń faktycznych dotyczących strony podmiotowej wynika, że oskarżony pozostawał w błędzie co do tego, że broń jest nienaładowana (nie wiedział, że w jest nabój w przednim położeniu broni) i co za tym idzie nie miał zamiaru zabójstwa pokrzywdzonego a jedynie nastraszenie go poprzez pokazanie, że on też ma broń co doprowadziło do nieszczęśliwego wypadku. Przy czym znajduje to potwierdzenie i uzasadnienie w pozostałych ustaleniach związanych zarówno z użyciem broni (próba samobójcza), przebiegiem zdarzenia (sytuacja nagła, stresująca, kumulacja afektu) oraz przed zdarzeniem, tj. wyjęciem z broni nabojów i wciśnięciu blokady, co winno skutkować przyjęciem działania oskarżonego w ramach kontratypu z art. 28 § 1 k.k. i uznaniem, iż czyn oskarżonego wypełnia znamiona czynu z art. 156 § 1 pkt 2 w zw. z art. 156 § 3 k.k.

2) w zakresie czynu II -

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony posiadał broń z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego K. R. (3), podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż broń, którą posiadał znalazł w domu u dziadka a w celu

popelnienia samobójstwa zakupił do niej amunicję;

4) w zakresie czynu III -

a) obraza przepisów postępowania, mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności zeznań D. B., które to zeznania są niejasne, wewnętrznie niespójne i których to zeznań w zasadzie inne dowody nie potwierdzały, co skutkowało błędnym ustaleniem, iż oskarżony P. M. dopuścił się czynu z art.190 § 1 k.k.;

5) w zakresie czynu IV -

- błąd w ustalaniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż ilość środków odurzających jaką posiadał oskarżony stanowi znamię „znacznej ilości”, podczas gdy Sąd I Instancji przyjmując, iż oskarżony posiadał znaczną ilość środków odurzających nie wziął pod uwagę wszystkich kryteriów pod uwagę, jakimi winien był się kierować (kryterium ilościowe, jakościowe, rynkowe, rodzaj środka i przeznaczenie- na własny użytek, czy w celu dalszego obrotu). Przywołania w tym miejscu wymaga utrwalona linia orzecznicza Sądu Apelacyjnego w Krakowie. W wyroku z dnia 25 października 2006 roku stwierdzono, iż znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do sporządzenia co najmniej kilkunastu tysięcy porcji, ilość hurtowa, natomiast w wyroku z 30 maja 2007 roku zawarto konstatację, iż znaczna ilość to taka, która wystarcza do odurzenia jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób (wyrok SA w Krakowie z dnia 25 października 2006 roku, II AKa

205/06, LEX nr 227425; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 maja 2007 roku, II Aka 85/07, LEX nr 298025), a więc nie tak jak przyjął Sąd I instancji znaczna ilość to taka, która wystarczy do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, co skutkowało błędną kwalifikacją czynu z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nie z art. 62 ust. 1 u.p.n.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny powyższych zarzutów:

6. W zakresie czynu z pkt I orzeczenia rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego P. M. kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności, która to kara jawi się jako nadmiernie surowa, pomimo istnienia okoliczności łagodzących, których Sąd I instancji nie uznał, a mianowicie: zdarzenie będące przedmiotem czynu z pkt I było nieszczęśliwym wypadkiem, wyrażenie skruchy i przeprosiny pokrzywdzonego oraz wszystkie osoby, które ten czyn dotknął oraz to, że oskarżony już w toku procesu oskarżony czynił starania o zadośćuczynienie pokrzywdzonemu w postaci 3 (trzech) wpłat w kwotach po 1000 zł, które będzie nadal realizował. Nadto, Sąd I instancji, co prawda wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą, jednak nie nadał mu odpowiedniego znaczenia, a mianowicie to, iż nie nastąpił skutek zabójstwa, a pokrzywdzony wraca do zdrowia. Natomiast w zakresie czynu z pkt IV Sąd nie wziął pod uwagę, iż oskarżony środek odurzający posiadał na własny użytek.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
- adw. D. M.:**

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, przez uznanie, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 148 par. 1 k.k. pomimo że, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala jedynie na uznanie, że dopuścił się on przestępstwa z art. 156 par. 1 k.k.;

2) obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 4,7,92 i 410 k.p.k. polegająca na pominięciu istotnych i korzystnych dla oskarżonego okoliczności oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a także rozstrzygnięcie wszystkich występujących w sprawie niniejszej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w konsekwencji poczynienie nieprawdziwych, bo nie znajdujących oparcia w procesowo zgromadzonym i ujawnionym materiale dowodowym ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co przede wszystkim przejawia się w:

a) nierozważeniu przez Sąd Okręgowy, dlaczego, mimo że P. M., miał wszelkie możliwości, aby zabić K. R. (1), tego nie uczynił, choć działać on miał działać z zamiarem bezpośrednim pozbawienia go życia,

b) nieustosunkowanie się przez Sąd I instancji do wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że idąc na miejsce zdarzenia, chciał on tylko nastraszyć pokrzywdzonego, zaś przed wyjściem rozładował on broń, zapominając jedynie usunąć pocisk, który znajdował się w komorze naboju,

c) nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do faktu, że oskarżony dysponując sprawnym pistoletem maszynowym marki (...) oddał do oskarżyciela posiłkowego jedynie jeden strzał (mimo że dysponował on kilkudziesięcioma pociskami do tej broni, znalezionymi w miejscu zamieszkania jego rodziców), w sytuacji, gdy po oddaniu tego strzału nie mógł on mieć, nie tylko pewności, że K. R. (1) został śmiertelnie ranny, ale nawet, że został przez niego w ogóle trafiony,

d) nieustosunkowanie się przez Sąd I instancji do zeznań D. B., złożonych na rozprawie, w części, z której wynikało, że oskarżony miał mu powiedzieć (a dysponował on już wtedy bronią palną), że go nie zabije, tylko dlatego, że nie chce ponieść za niego odpowiedzialności karnej.

3) obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 170 par 1 i 2 KPK poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o powołanie dowodu z biegłego neurologa.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, że:

A) działanie oskarżonego nie wypełniło również znamion występku z art. 223§2 k.k. podczas gdy prawidłowa analiza stanu faktycznego powinna doprowadzić Sąd Okręgowy do konkluzji, że czyn oskarżonego miał związek z pełnieniem służby przez pokrzywdzonego jako funkcjonariusz policji. Błąd ten miał wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadził do błędnej kwalifikacji czynu oskarżonego oraz przy

	<p>prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego powinna być wobec niego orzeczona kara dożywotniego pozbawienia wolności;</p> <p>B) zadośćuczynienie pieniężne zasądzone w kwocie 200 tys. zł jest „odpowiednie” z uwagi na to, że pokrzywdzony mógł w wyniku zamachu stracić życie, przy równoczesnym pominięciu indywidualnych cech wnioskodawcy oraz cierpień z tym związanych jak i konsekwencji zdrowotnych oraz braku możliwości rozwoju kariery w policji, co powinno wpłynąć na zasądzenie zadośćuczynienia w wyższej wysokości.</p> <p>2. ewentualnie rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu z uwagi na wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności zamiast kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny zważył, co następuje, wszystkie wniesione w tej sprawie apelacje okazały się nie zasadne, wnioski wobec tego w nich zawarte uwzględnione być nie mogły.</p> <p>Po pierwsze nie ma powodów do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy, choćby w zakresie punktu 1 części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego, do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, jak chce obrońca oskarżonego. Wniosek ten nie znajduje uzasadnienia w przytoczonych w apelacji</p>		

argumentach, które wobec faktu, iż Sąd Okręgowy prawidłowo zgromadził materiał dowodowy i prawidłowo też go ocenił, są zupełnie niezasadne.

Poczynając od zarzutów złożonych w apelacjach obrońców stwierdzić należy, iż koncentrują się one na kwestii wykazania, iż mamy tu do czynienia z działaniem oskarżonego, w zakresie czynu przypisanego mu w pkt I wyroku, w ramach afektu patologicznego. Idea ta zrodziła się z zamieszczonego we wnioskach pierwszej opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej po badaniu jednorazowym oskarżonego w warunkach ambulatoryjnych w dniu 04 września 2018r, stwierdzenia iż „ w badaniu psychologicznym poziom intelektu oceniono jako normę, w badaniach testowych sugerowano, że badany może mieć dysfunkcję organiczną po przebytych urazach i zapaleniu opon mózgowych, co wynika z wywiadu. Na tę okoliczność nie został zbadany. Ambulatoryjnie nie można wobec tego wykluczyć etiologii organicznej nieprawidłowości osobowości badanego. Szczególnie,, że pił on alkohol i używał substancji psychoaktywnych. Aktualny czyn skazanego związany jest z kumulacją afektu. Te czynniki mogły wpływać na zachowanie jego w czasie czynu postrzału aktualnego partnera swojej byłej dziewczyny. Celem oceny ewentualnych organicznych zmian w (...) i oceny impulsywnego zachowania P. M. w czasie czynu wnosimy o poddanie go obserwacji sądowo-psychiatrycznej w Szpitalu (...)”. Pomimo zweryfikowania powyższej tezy, postawionej zresztą w kontekście koniecznego jej dalszego wyjaśnienia, obserwacją sądowo – psychiatryczną oskarżonego i

dwoma kompleksowymi opiniami biegłych psychiatrów i psychologów, obrona w apelacjach dalej forsowała tezę o uszkodzeniu (...), czy działaniu w ramach afektu (vide strona 23 apelacji obrońców), choć brak jest wniosków o orzeczenie w ramach art. 31par 2 kk. Kwestię tę Sąd Apelacyjny wyjaśnił niezwykle dokładnie, albowiem opinie uzupełniające złożyli wszyscy biegli, biegłe A. i W.-B. nie mogły opiniować z uwagi na stan zdrowia i zaawansowany wiek, dowodu tego przeprowadzić się nie dało, choć wobec treści pozostałych opinii, kwestia ta została całkowicie wyjaśniona i ocena tych dowodów budzić wątpliwości już nie może. U oskarżonego biegli nie stwierdzili upośledzenia umysłowego, choroby psychicznej w sensie psychozy, wreszcie zmian organicznych w (...) (w wyniku badań , co należy podkreślić, ocenianych przez neurologa). Natomiast rozpoznano uzależnienie od alkoholu oraz mieszane zaburzenia osobowości w postaci cech osobowości dysocjalnej i bierno-agresywnej. Z symptomów, które w znaczący sposób zaburzą funkcjonowanie społeczne oskarżonego i pozostają w bezpośrednim związku z przebiegiem czynów za jakie został skazany biegli wymienili: obniżone zrównoważenie procesów emocjonalno-motywacyjnych, wysoką podatność na stymulację zewnętrzną, obniżoną tolerancję na frustrację, reakcje emocjonalne dostosowane do sposobu rozumienia i przeżywania wewnętrznego, obniżony poziom krytycyzmu wobec siebie i swojego zachowania, spłycona uczuciowość wyższa, niski poziom kontroli ekspresji emocjonalnej, w sytuacjach trudnych posługiwanie się podstawowymi emocjami typu

złość, gniew, agresja, niepokój, silne i prymitywne mechanizmy obronne osobowości wśród których dominuje zaprzeczenie, projekcja, wypieranie, odreagowanie za pomocą środków toksycznych, wysoki poziom wykorzystywania agresji w formie ataku, wreszcie podwyższone wskaźniki agresji ukrytej oraz skierowanej na zewnątrz, co ułatwia realizowanie zachowań agresywnych. Biegli stwierdzili na koniec, iż zachowanie oskarżonego tempore criminis związane było z jego nieprawidłową osobowością, brak jest jednocześnie przesłanek do zniesienia czy ograniczenia poczytalności oskarżonego w odniesieniu do żadnego z przedstawionych mu zarzutów, tym samym w odniesieniu do przypisanych czynów.

W sprawach o zabójstwo, czy też jego usiłowanie jak w sprawie niniejszej opinie sądowo – psychiatryczne są niezwykle pomocne w nakreśleniu osobowości oskarżonego, co z kolei pozwala lepiej zrozumieć jego sposób postępowania, a także wyjaśnić kwestie związane ze stroną motywacji sprawy tego typu czynów. W tej sprawie tak obszerne opiniowanie okazało się nad wyraz ważne.

Zwłaszcza, jeśli przyrzeć się dalszym zarzutom postawionym w apelacjach obrońców, a mianowicie forsowaniu poglądu, jakoby oskarżony P. M. działał w ramach kontratypu art. 28 kk. W tym miejscu odnieść się należy na wstępie do kwestii opinii biegłego balistyka, dowodu, z którym w ramach weryfikacji opinii pisemnej i złożonej bezpośrednio wobec Sądu I Instancji, Sąd Apelacyjny zetknął się na rozprawie. Podkreślić należy, iż stało się

to także w ramach uwzględnienia wniosku zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego. Po krótko przypomnieć należy, iż obrona uznała, że opinia biegłego obarczona jest błędem, albowiem przeczy tezie oskarżonego, że był przekonany, że w broni nie znajduje się amunicja, co w konsekwencji wykluczałoby przyjęcie zamiaru bezpośredniego pozbawienia pokrzywdzonego życia. Teza ta jest błędna. Biegły do spraw balistyki A. M. stwierdził, iż dokładnie zbadał przedmiotową jednostkę broni, działała ona prawidłowo, była zdolna do oddania strzału. Wyjaśnił co oznaczają trzy położenia bezpiecznika i jakie pełnią funkcje, przy położeniu zabezpieczającym nie jest możliwe oddanie strzału, gdyby więc oskarżony użył broni przy włączonym w ten sposób zabezpieczeniu nie oddałby strzału. Wyjaśnił, że odciągnięcie zamka to to samo co przeładowanie broni, wyjaśnił też mechanizm sprawdzenia czy w komorze znajduje się amunicja. Zaprzeczył także żeby mechanizm bezpiecznika był uszkodzony, gdyby tak było, zostało by to opisane w opinii „jeśli coś działa to tego nie opisuję, opisuję, jeśli coś nie działa”. Logicznie wyjaśnił, iż pisze ogólnie, że broń jest sprawna, nie opisuje każdego jej mechanizmu, jeśli działa normalnie. Na rozprawie pokazał, że bezpiecznik jest sprawny, działa w trzech pozycjach. Opinia w ocenie sądu jest spójna, kompleksowa, jasna i zupełna, brak w niej sprzeczności. Nie podważają jej stwierdzenia biegłego, iż obecnie nie pamięta wszystkich czynności, które wykonywał sporządzając opinię, ani fakt, iż na rozprawie, starszy już człowiek, nie miał siły na

odciągnięcie zamka w nieoliwionej jednostce broni.

Opinia ta, przeczy tezie oskarżonego, iż broń była nienaładowana, czy też precyzyjniej nie wiedział, że jest naładowana, czy też jak chce obrona, był przekonany, wiedział, że jest nienaładowana. Nie mamy zatem do czynienia z błędem oskarżonego co do prawdopodobieństwa wystąpienia skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego, tym samym nie może być mowy o błędzie co do okoliczności stanowiących znamię przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku przestępstwa. Teza o działaniu w błędzie nie wytrzymuje także krytyki w powiązaniu z szeregiem obiektywnych okoliczności faktycznych mających miejsce w sprawie niniejszej. Po krótko tylko wymienić należy, natarczywe nachodzenie byłej partnerki i jej rodziny zakończone prawomocnym skazaniem, kierowanie gróźb karalnych w stosunku do jej brata, przygotowania do popełnienia czynu, obserwację miejsca zamieszkania M. B., zbieranie informacji na temat pokrzywdzonego i miejsca jego pobytu, czy relacji z byłą partnerką oskarżonego, zabezpieczenie broni palnej i amunicji, zachowanie bezpośrednio przed oddaniem strzału, ostrzeżenie „zabierz dzieci”, wreszcie pozycja przyjęta bezpośrednio przed oddaniem strzału, a także przemyślany sposób oddalenia się z miejsca przestępstwa, ukrycie się i postępowanie które miało miejsce potem, w tym aktywność oskarżonego w internecie. Sposób postępowania oskarżonego, treść wniosków opinii sądowo psychiatrycznych i psychologicznie potwierdzona

sylwetka oskarżonego, wreszcie treść kategorycznych stwierdzeń biegłego balistyka prowadzi do wniosku, iż wyrok sądu I instancji jest słuszny, oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. R. (1) i tylko refleksowi będącemu zapewne wynikiem policyjnego wyszkolenia pokrzywdzony zawdzięcza życie. W tym kontekście zupełnie niezasadne są zarzuty obrońcy oskarżonego skierowane przeciwko dokonanej przez Sąd meriti ocenie dowodów (pkt a apelacji). Słusznie Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków, którzy w dniu zdarzenia przebywali na posesji przy ul (...) w M.. Każdy ze świadków, na tyle na ile mógł, precyzyjnie opisał swoją pozycję, z której zaobserwował zdarzenia, i jego fazę. Zeznania te są spójne i konsekwentne. Słusznie także Sąd meriti dokonał klarownego podziału na grupy świadków bezpośrednich, w tym M. B., K. L., M. K. i K. B. (2), oraz pośrednich, którzy nie zarejestrowali przebiegu zdarzenia w jego kluczowym momencie, jak J. B. (była wewnątrz domu), T. L. (którego oskarżony spotkał, kiedy szedł na taras, i do którego skierował słowa „zabierz dzieci”). Wbrew twierdzeniom obrońcy, niewielkie różnice w wypowiedziach nie są dowodem składania ustalonych wcześniej lub nakierowanych na potwierdzenie winy oskarżonego zeznań, a jedynie normalną konsekwencją dynamiki zdarzenia, faktu, iż nikt się tego nie spodziewał, zaskoczenia działaniem oskarżonego. Nieuprawniony, w świetle całości materiału dowodowego jest też zarzut dotyczący braku po stronie oskarżonego zamiaru pozbawienia życia K. R. (1), ta teza apelacji jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego,

chybiona. Pamiętać należy, iż z opinii sądowo lekarskiej wynika, że pokrzywdzony doznał w dniu zdarzenia, w wyniku postrzału z broni palnej, obrażeń ciała w postaci rany przestrzałowej jamy brzusznej z uszkodzeniem sieci większej, korzenia krezki i mnogimi uszkodzeniami jelita cienkiego oraz krwotokiem wewnętrznym, według biegłego skutkowało to ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 par.1 pkt 2 k.k. Otwór wlotowy umiejscowiony był nad prawym łukiem żebrowym, otwór wylotowy zaś nad lewym talerzem biodrowym, istotne jest, że kanał przebiegał w linii prostej, co pozwoliło biegłemu na uprawniony w realiach sprawy wniosek, że P. M. znajdował się w pozycji stojącej z bronią skierowaną w prawo boczną powierzchnię tułowia K. R. (1), który to pokrzywdzony w momencie oddania strzału mógł się znajdować w pozycji półsiedzącej pośredniej, za czym opisany przez biegłego ukośny kanał rany przemawia. Powyższe jest spójne z zeznaniami świadków, w tym wersją pokrzywdzonego. Niewątpliwie doznane obrażenia zagrażały bezpośrednio życiu pokrzywdzonego, zwłaszcza, że po 5 tygodniach ujawniły się kolejne, w postaci przerwanego moczowodu lewego, uszkodzonego na skutek postrzału, co skutkowało zabiegiem operacyjnym. Te okoliczności w powiązaniu z całością materiału dowodowego przeczą tezie, iż oskarżony chciał jedynie nastraszyć pokrzywdzonego. Odnosząc się tymczasem do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego podnieść należy, iż brak jest podstaw do podzielenia wniosków tej apelacji zarówno co do kwestii wysokości zadośćuczynienia, w ocenie Sądu Apelacyjnego

jest ono wyliczone właściwie i spełnić powinno swoją rolę, sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wymienione w tym środku zaskarżenia, uwzględnia zarówno funkcję kompensacyjną jak i nie ma charakteru symbolicznego, a także co do kwestii kwalifikacji prawnej czynu z pkt 1 wyroku. Brak jest bowiem podstaw do uznania, iż motywem działania oskarżonego był fakt, iż pokrzywdzony jest policjantem. Materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie, a jest bardzo obszerny, wskazuje niezbicie, iż motywacją oskarżonego było nieodwzajemnione uczucie, które żywił wobec M. B., zasadnym jest wobec tego pogląd, iż gdyby na miejscu K. R. (1) znalazł się inny mężczyzna, nie będący policjantem, zachowanie oskarżonego było by takie samo.

Kwestia winy oskarżonego, czy przyjętej kwalifikacji prawnej, w odniesieniu do czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie budzi wątpliwości, także groźby kierowane wobec D. B., potwierdziła M. B., brak jest podstaw do kwestionowania oceny tych dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy. Na marginesie (pkt 4a apelacji obrońcy oskarżonego) należy podkreślić, iż D. B. składał zeznania w sposób konsekwentny, zaś ocena tych zeznań została przeprowadzona przez Sąd Okręgowy dodatkowo w oparciu o opinie sądowo -psychologiczne, z których wynika, iż świadek ma zdolność do prawidłowego postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania faktów. Negatywny stosunek oskarżonego do D. B. wzmacnia także relacja złożona w postępowaniu przygotowawczym przez świadka S. K., brak podstaw do przyjęcia, iż późniejsze

wycofanie się z treści zeznań jest racjonalne, a złożone uprzednio zeznania nie polegały na prawdzie. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego „znacznej ilości” posiadanych środków odurzających, podnieść należy, że na posesji zajmowanej przez oskarżonego ujawniono łącznie 318,98 grama netto suszu stanowiącego ziele konopi innych niż włókniste (vide sprawozdanie z przeprowadzonych badań z zakresu chemii i opinia wydana na podstawie badań). W tym miejscu podzielić należy wywody Sądu meriti dotyczące zakwalifikowania zabezpieczonej ilości marihuany jako znacznej, ilość ta niewątpliwie mogłaby zabezpieczyć potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób, ocenę tę Sąd Apelacyjny podziela.

Wobec tych wszystkich okoliczności kara wymierzona oskarżonemu nie może być zmieniona ani w kierunku postulowanym przez obrońców ani pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, choć jego apelacja wywarła ten skutek, że mamy do czynienia z wyrokiem o charakterze reformatoryjnym, uzupełnionym o rozstrzygnięcie art. 77 k.k. , gdzie Sąd Apelacyjny orzekł, iż prawo do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie będzie oskarżonemu przysługiwało dopiero po odbyciu 22 lat pozbawienia wolności.

Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności obciążające, w tym sposób popełnienia czynu z pkt 1 wyroku, niebywałą determinację oskarżonego, całkowicie lekceważący stosunek do norm prawa i reguł życia społecznego, bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w zamachu na najwyższe dobro jakim jest życie ludzkie, nieodwracalne

skutki w odniesieniu do stanu zdrowia fizycznego i psychicznego pokrzywdzonego, wreszcie zupełnie bezrefleksyjne podejście do tego co oskarżony uczynił, rzeczywisty brak jakiegokolwiek skruchy (vide zatrzymana w aktach korespondencja oskarżonego). I tylko zakończenie działania na usiłowaniu można byłoby poczytać za okoliczność łagodzącą, gdyby nie fakt, iż to działaniu pokrzywdzonego P. M. ten skutek zawdzięcza.

Kara w prawie karnym pełni wiele funkcji, w tym prewencyjną i wychowawczą, taką też przede wszystkim rolę spełni niewątpliwie surowa, ale adekwatna w tej sprawie kara pozbawienia wolności w wymiarze 25 lat, odbywana w systemie terapeutycznym w ramach orzeczonych środków zabezpieczających, pozwoli oskarżonemu na refleksję nad popełnionymi przestępstwami i skorygowanie w przyszłości swojego postępowania.

Wnioski

Apelacja obrońcy oskarżonego - adw. N. C.:

a) w zakresie czynu I – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt I wyroku oraz przyjęcie, że oskarżony działał w ramach kontratypu z art. 28 § 1 k.k. a dopuścił się jedynie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 w zw. z art. 156 § 3 k.k.;

b) w zakresie czynu II – o wyeliminowanie z ustaleń faktycznych, iż broń oraz amunicję oskarżony posiadał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- X niezasadny
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- X niezasadny
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- X niezasadny
- # zasadny

(okoliczność wpływająca na ewentualny wymiar kary łącznej), w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy;	# częściowo zasadny X niezasadny
c) w zakresie czynu III – o zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego;	# zasadny # częściowo zasadny
d) w zakresie czynu IV – o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary łagodniejszej;	X niezasadny # zasadny # częściowo zasadny X niezasadny
e) na zasadzie art. 201 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów, psychologa i neurologa na stanu zdrowia psychicznego i uwarunkowań psychologicznych dotyczących oskarżonego tempore criminis;	# zasadny # częściowo zasadny X niezasadny # zasadny # częściowo zasadny X niezasadny
f) na zasadzie art. 201 w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu badania broni i amunicji na okoliczność istnienia mechanizmu blokującego w maszynowym modelu 1961 Skorpion a także na zasadzie art. 395 k.p.k. sprowadzenie tego dowodu rzeczowego na rozprawę;	# zasadny # częściowo zasadny X niezasadny # zasadny # częściowo zasadny X niezasadny
g) z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia zarzutów z punktów 1-5 wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu I orzeczenia kary łagodniejszej po uwzględnieniu wszystkich okoliczności łagodzących.	# zasadny # częściowo zasadny X niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
Apelacja obrońcy oskarżonego - adw. D. M.:	X niezasadny
1) o uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, zawarte w pkt X dyspozytywnej części wyroku Sądu Okręgowego,	

2) w zakresie czynu określonego w punkcie I a/o (pkt I części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego) – o uchylenie zaskarżonego wyroku i sprawę w tej części przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez:

1. zmianę opisu czynu oskarżonego poprzez uznanie oskarżonego P. M. za winnego w ramach zarzucanego mu czynu w pkt. 1 aktu oskarżenia tego, że w dniu 07 lipca 2018 r. w miejscowości M. ul. (...), woj. (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia funkcjonariusza policji K. R. (1), w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, z pistoletu maszynowego (...), oznaczonego w trzech miejscach nr (...) oraz posiadającego wewnątrz magazynka wyryte cyfry (...), znajdując się w odległości 1-1,5 m od K. R. (1) oddał strzał w kierunku jego klatki piersiowej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zmianę przez pokrzywdzonego pozycji z siedzącej na stojącą, powodując u K. R. (1) obrażenia ciała w postaci: rany postrzałowej jamy brzucha z uszkodzeniem sieci większej krezki, korzenia krezki i mnogimi uszkodzeniami jelita cienkiego, przerwaniem moczowodu lewego oraz krwotokiem wewnętrznym, skutkujące ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu i choroby długotrwałej, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 223§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na mocy art.

<p>13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 223§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.</p> <p>- skazanie oskarżonego na podstawie zmienionej kwalifikacji prawnej jak wyżej i na mocy art. 14§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k.</p> <p>- o wymierzenie oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności, ewentualnie w przypadku uwzględniania zarzutu nr 2 przy niezmienionej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, wymierzenie oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p> <p>2. Na mocy art. 46§1 k.k. o zmianę rozstrzygnięcia w pkt. IV wyroku poprzez zwiększenie kwoty zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 500.000 zł (słownie: pięćset tysięcy złotych).</p> <p>3. Na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 88 k.k. o zmianę rozstrzygnięcia dotyczącego wymierzonej oskarżonemu kary łącznej poprzez wymierzenie oskarżonemu P. M. kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

7. PODPIS

SSA Rafał Kaniok SSA Małgorzata Janicz SSA Zbigniew Kapiński

SSA Ewa Jethon

SSA Anna Kalbarczyk

<u>1.3</u> <i>Granice</i> <i>zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego – adw. N. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres</i> <i>zaskarżenia</i>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <i>Podniesione</i> <i>zarzuty</i>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego – adw. D. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana